

Publicerad 2007-06-19 09:32 av Manito

Till min mormor som ni nog alla förstår

Knyt ihop dom knyt ihop dom

Jag står här vid din säng och vill att du ska le mot mej
Vet du hur mycket jag älskar dig?
Jag håller din hand och du håller min
Vi vet nog alla att du aldrig kommer hem till lägenheten din
Din högra sida är förlamad, något gick väldigt snett
Att inte kunna tala kan inte vara lätt

Du löste dina korsord. Livet gick sin gilla gång
Tills du blev sjuk,
vi visste inte då att du sjöng på din sista sång.
Falun, Avesta sen tillbaka här,
men du låg bara där
Tittade på oss, försökte trösta när vi grät, höll oss i handen
Din kärlek kommer aldrig rinna ut i sanden

Jag står här vid din säng och vill att du ska se på mej
Men dina ögon är för alltid slutna
Jag tänker på det förflutna
Alla våra stunder,
att jag fick ha dig i 16 år är ett under

Jag saknar dig mormor, din kärlek, dina händer, din röst
Första halvåret var saknaden störst
Men jag vet att du har det bra
Du är där du ska va
Livet fortsätter gå sin gilla gång
Och ibland sjunger jag vår sång:
Mormor och Mirjam tycker om varann,
knyt ihop dom, knyt ihop dom

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Manito med Poeter.se id #16991 innehar upphovsrätten